

miž prý jest zavedení knihovního pořádku spojeno, ztrácejí na své závažnosti současně projevenou naději stěžovatelky, že dospěje k cíli jinou cestou, přes finanční prokuraturu. Že ukládání pokut a prohlášení jich za propadlé má v tomto případě smysl, jest patrné z toho, že od roku 1925, od kdy se tento případ vede v soudní evidenci, neučinila stěžovatelka dosud nic závažného, by se mohlo dospěti k zavedení knihovního pořádku, jenž ani podle vývodů stížnosti není neproveditelný, zejména vůbec neosvědčila, že ve lhůtě jí posledně povolené vyvinula nějakou činnost, která by mohla býti důvodem k prominutí pokuty a ke změně napadeného usnesení. Není proto divu, že soud první stolice, nemoha podle nabytých zkušeností očekávati dobrou vůli stěžovatelky, pohrozil jí zřízením opatrovníka podle § 19 první odstavec nesp. říz., jenž by na její náklad věc skončil, k čemuž ho opravňuje ustanovení § 3 třetí odstavec zák. č. 82/1883 ř. zák., podle něhož pro řízení ve věcech knihovního pořádku platí ustanovení o řízení nesporném.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro řízení podle § 3 zákona ze dne 23. května 1883 č. 82 ř. zák. platí podle jeho třetího odstavce ustanovení o řízení v nesporných věcech. Jest tudíž mimořádná dovolací stížnost proti shodným rozhodnutím obou nižších stolic dovolána jen v mezích § 16 nesp. říz., totiž jen, je-li tu zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem anebo se spisy aneb stala-li se zmatečnost. Prozkoumaj spisy a obsah napadeného rozhodnutí jakož i dovolacího rekursu nejvyšší soud neshledal, že tyto podmínky dovolací stížnosti jsou splněny.

Čís. 10218.

Na nárok dlužníka na poskytnutí úvěru z kauční (úvěrní) listiny nelze vésti exekuci.

Poddlužník jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce na domnělý nárok dlužníka proti němu.

Oprávnění poskytnuté § 38 cís. nař. ze dne 19. března 1916, č. 69 ř. zák. vlastníku nemovitostí zatížených zástavním právem, není podrobena exekuci.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 684/29).

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce: 1. zabavením nároku dlužníka proti Františku P-ovi na poskytnutí úvěru na základě kauční listiny, 2. zabavením nároku dlužníka ve smyslu § 38 cís. nař. ze dne 19. března 1926, č. 69 ř. zák. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d k rekursu poddlužníka a dlužníka (ad 1) a dlužníka (ad 2) exekuční návrh zamítl. D ů v o d y : Pokud stížnosti směřují proti povolení exekuce zabavením nároku povinné strany na posky-

nutí úvěru, nelze jim upřít oprávnění, poněvadž vystavením kauční (úvěrní) listiny nepřijímá věřitel závazek poskytnutí dlužníku v kauční listině pojmenovanému až do výše kauční pohledávky listinou tou knihovně zajištěné skutečně úvěr. Poskytnutí úvěru a jeho výše dána jest i po vystavení kauční listiny do vůle věřitele, který chce úvěr poskytnouti. I po vystavení kauční listiny může věřitel úvěr odepřít, aniž by dlužník mohl na něm vynucovati poskytnutí úvěru žalobou. Vystavení kauční listiny má věřiteli poskytnouti možnost knihovního zajištění pro úvěr, jež zamýšlí poskytnouti. Kauční listina obsahuje jen slib věřitele dlužníku, že mu budoucně podle toho, jak se poměry utváří, poskytne úvěr. Nárok dlužníka z kauční listiny jest tedy jen pactum de contrahendo ve smyslu § 936 obč. zák., budoucně úvěrní smlouvu uzavřít, nárok takový nemůže však býti předmětem zabavení, poněvadž exekuce zabavením předpokládá věc, která jest v právním obchodu a z níž věřitel může žádati uspokojení, nebyl-li dlužníkův závazek v čas splněn (§§ 447, 448 a 461 obč. zák.), čemuž při nárocích podle § 936 obč. zák. tak není. (Vide koment. Neumannův k ex. ř. na § 294 str. 931 a rozhod. nejv. soudu ze dne 7. července 1896 čís. 7702 sb. čís. 15.821). Pokud jde o zabavení nároku povinné strany ve smyslu § 38 třetí dílčí novely k obč. zák., jest stížnost povinné strany proti této části povolení exekuce odůvodněnou, poněvadž právo vlastníka hypoteky ve smyslu § 38 cit. novely jest právem ryze osobním, jehož výkon jinému nemůže býti přenechán a jež tudíž exekuci nepodléhá.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Část napadeného usnesení, již byl zamítnut návrh na povolení exekuce zabavením nároku povinné strany na poskytnutí úvěru proti podlužníkům z kauční (úvěrní) listiny, jest v podstatném svém obsahu, byť i ne ve všech svých důvodech v souladu s právním názorem vysloveným o této otázce v rozh. čís. 4199 sb. n. s. Tam jest také doličeno, že kauční hypoteka o sobě — tudíž zpravidla a bez dalšího ujednání — neposkytuje dlužníku zpeněžitelná práva. Že mu je poskytuje v souzeném případě, není z exekučního návrhu vidno. Není tu tedy dlužníková práva, kterého by mohlo býti exekucí použito k uspokojení vymáhajícího věřitele. Tím padají i vývody, v nichž dovolací rekurs poukazuje k možnosti zabavení sporných, podmíněných anebo v budoucnosti splatných pohledávek. Co do této části napadeného usnesení netřeba se tudíž podrobněji obírat vývody dovolacího rekursu, jenž nijak nevyvrací důvody rozh. čís. 4199 sb. n. s. Neprávem napadá dovolací rekurs oprávnění »poddlužníků« k rekursu proti povolení exekuce na domnělé nároky proti nim, neboť, kdyby tu, jak dovolací rekurs míní, nárok proti nim byl, byli by podle § 331 a 294 odstavec třetí a čtvrtý ex. ř. rovněž oprávněni k rekursu (sr. rozh. čís. 9615 sb. n. s.). Pro opačný názor dovolacího rekursu neplyne nic z ustanovení § 345 ex. ř., který, vypočí-

táváje nedovolené rekursy, o případu tu projednávaném se nezmiňuje. Neodůvodněn jest dovolací recurs i proti rekursnímu usnesení, pokud jím byl zamítnut návrh na povolení exekuce zabavením nároku povinné strany podle § 38 čís. nař. z 19. března 1916 čís. 69 ř. zák. Oprávnění tímto ustanovením poskytnuté vlastníku nemovitostí zatížených zástavním právem není podle své právní povahy samostatným právem majetkovým, nýbrž jest jen výronem práva vlastnického jako zásadně neobmezeného oprávnění, s podstatou a užitky věci podle své vůle nakládati, a není proto bez tohoto svého právního základu o sobě podrobena exekuci, jako jí nejsou podrobeny jiné výrony práva vlastnického, na př. právo věci užívati, ji zciziti, zatížiti a pod.

Čís. 10219.

Lze zabavití nárok na vyplacení zápůjčkové valuty na základě předběžné smlouvy o poskytnutí knihovně zajištěné zápůjčky.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 691/30).

Návrhu vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, již prý má dlužník za spořitelnou z valuty zápůjčky povolené na dům, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Povaha zápůjčky (§ 983 obč. zák.) přináší s sebou, že, dokud není zápůjčka vypůjčitelé vyplacena, nevznikne právní nárok, který by mohl býti zabaven, takže byl zabaven právní nárok dosud neexistující, což však odporuje ustanovení § 294 ex. ř. V podstatě jde o pactum de contrahendo podle § 936 obč. zák. a není zabavená pohledávka v tom směru ve smyslu § 54 čís. 3 ex. ř. přesně poznačena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V návrhu na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky 150.000 Kč, kterou prý má dlužnice za poddlužnicí, spořitelnou v Ch., z valuty zápůjčky povolené na dům č. p. 632, uvedl vymáhající věřitel, že dlužnice zakročila o vklad zástavního práva na dům č. p. 632 za pohledávku Spořitelny v Ch. ze zápůjčky, kterou jí spořitelna povolila, a že tento vklad byl povolen. Tím bylo vyhověno předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., neboť z návrhu lze seznati část majetku, na kterou má býti vedena exekuce, a vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Jde o zabavení nároku na vyplacení zápůjčkové valuty na základě předběžné smlouvy (pactum de contrahendo) o poskytnutí knihovně zajištěné zápůjčky. Byla-li zápůjčka zapůjčitelem povolena a výplata peněz učiněna závislou na knihovním vkladu zástavního práva, a byl-li knihovní vklad již také povolen, přísluší vypůjčitelé proti zapůjčitelé nárok, by mu